

[Kurt Hansen.]

stort. Det er mange gange større end det, man oplever gennemsnitligt i traditionelle virksomheder. Dertil kommer, at de ansatte mange gange er hårdt belastet, fordi de ikke ved, om de har arbejde den ene dag, eller om de skal arbejde 16 timer den anden dag. Vi ved, at 70 pct. af samtlige fiskere klager over rygmerter, og at antallet af dødsulykker ligger omkring 24 pr. 10.000 arbejdere. Det er omkring 16 gange så mange som inden for industrien. Der er en tendens til, at disse ulykker især sker på de store kuttere, dem på over 100 BRT, og det hænger vel nok også sammen med den øgede belastning af arbejdskraften, som skyldes de dårligere bemandingsregler, vi har. Men som sagt er det ikke meget bedre i fiskeriindustrien.

Om den generelle udvikling, som dansk fiskeri har gennemgået i de sidste år, kan man kort nævne som noget karakteristisk, at man i stigende grad er gået over til at fiske skidtfisk eller industrifisk fremfor konsumfisk. Det har betydet fiskeri fra større både og, som jeg tidligere har nævnt det, en dårligere udnyttelse af naturgrundlaget i forbindelse med konsumfiskeriet, netop fordi de store fangster, f. eks. af sild, som er særdeles velegnet til menneskeføde, ryger ind i fiskemelsfabrikkerne.

Jeg mener ikke, at staten og regeringen kan sige sig helt fri for medansvar i den udvikling, der er sket. Statens skattepolitiske regler har i stor udstrækning forstærket denne udvikling. De mange systemer med saldoafskrivning, forskudsafskrivning, henlæggelse til investeringsfunds, etableringskonto osv. er skattemæssige mekanismer, der i stor udstrækning har favoriseret den udvikling, som jeg ikke mener er særlig heldig.

Det er da heller ikke synspunkter, som vi fra VS' side står alene med. Man kan f. eks. kigge på fagforeningernes holdning i denne sag. Der kunne man trække frem, at formanden for SID i Hanstholm, Peder Sand Mortensen, hvis interesse jo går i retning af at skabe bedre løn- og arbejdsforhold, skabe bedre og mere varig beskæftigelse inden for fiskerierhvervet, få løst nogle af de dårlige arbejdsmiljøforhold, som findes, lægger klart op til, at man må bremse op for den udvikling, der er i gang her, at vi ikke bare kan favorisere skidtfiskeriet. Han mener ligesom VS, at vi må indføre kvoteringsordninger, at det er en absolut nødvendighed at sikre fredning af fisk og at udarbejde bestemmelse om, hvilke typer redskaber der må

benyttes. Samme Peder Sand Mortensen forudser endvidere, at denne tendens vil blive strammere.

Det, vi må arbejde henimod, er at styrke det fiskeri, der foregår fra de mindre både, fra de både, der er på under 50 BRT og som hovedsagelig er velegnede til at fiske konsumfisk fra. Så kunne man udmærket forestille sig, at der var et mindre antal store både på omkring 300 BRT som kunne fange skidtfiskene eller industrifiskene. Men det må samtidig være klart, at hverken procentvise bifangster på 25, 20 eller helt ned til 10, som der jo har været tale om i EF-regie, er acceptable. Jeg mener, at man må meget længere ned i disse bifangstprocenter. Og hvis man ikke helt kan udelukke, at der kommer bifangst med – og det kan man givetvis ikke – må man udnytte dem på anden måde. Man må simpelt hen sørge for at indrette fabrikkerne på en sådan måde, at disse bifangster rent faktisk bliver anvendt til konsum og ikke til fiskemel.

Konklusionen for VS er, at vi må satse noget mere på konsumfiskeriet fra de små både, hvilket vil betyde en langt bedre udnyttelse af naturgrundlaget og langt større beskæftigelsesmuligheder for partsfiskerne. Så kunne man sende de store både på langture til Atlanterhavet eller Barentshavet, hvor mulighederne for skidtfiskeriet nu ligger. Vi mener faktisk, at der også kunne opbygges nogle statslige styringsmekanismer, som kunne lede fiskeriet i en sådan retning.

Til sidst lige en bemærkning om kvoteringsordningerne. Ministeren nævnte, at man skulle se at få kvoteringsordningerne bygget op på en sådan måde, at de i hvert fald var kvartalsvise. Jeg mener, at man sagtens kan komme længere ned. Man må kunne komme ned på noget, der ligner månedsbasis, for realiteten er jo den, at hvis man ikke tidsbegrænser kvotaen, kan de store skibe tage ud og fange hele kvotaen op i løbet af 1½ eller 2 måneder, og så er vi inde i den fuldstændig ulykkelige situation, som ikke blot fiskerne på bådene, men så sandelig også de folk, der arbejder i fiskeriindustrien kommer i, nemlig at de så bare bliver sendt hjem, og at spidsbelastningen kommer bagefter, hvor de må arbejde 16 timer i døgnet. Det er ikke en rimelig måde at få disse ting til at køre på.

Vi mener, at der skulle gennemføres nogle statslige styringsmekanismer, der kunne løse disse problemer, måske ikke helt og fuldstæn-